

РЕШЕНИЕ

№ 5950

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4102** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. във вр. чл. 148 от АПК, във вр. чл.186, ал.1, т.1, б."а" във вр. с ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Е. Д., със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. "Р. Д." № 4, ет.1, ап. 1, чрез адвокат В. И., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1003-045433 от 02.04.2021 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/, е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – магазин за облекло, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразността на акта, поради противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и несъответствие с целите на закона. Посочва се, че липсват фактически и правни основания за издаване на заповедта. Развити са подробни съображения за несъответствие на мярката с целта на закона. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на разноски, за които представя списък. В съдебно заседание редовно призован, не се представлява.

Ответникът по делото, представляван от юрк. Й., оспорва жалбата и моли процесната заповед да бъде потвърдена. Претендира присъждането на разноски, за които представя списък и прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение.

Софийска Градска Прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 21.03.2012г., в 11:55 ч. е извършена проверка на търговски обект-магазин за облекло, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК]. При проверката е установено, че за контролна покупка в 11:55 ч. на кожен колан на стойност 50 лв., е прието плащане в брой от Т. С. -ИП в ГД „Фискален Контрол“ при ЦУ на НАП за сметка на [фирма], ЕИК[ЕИК] от Е. В.-продавач-консултант в търговския обект. За приетото плащане не била издадена фискална касова бележка от монтирано и работещо фискално устройство, модел „Датекс“ DP 150 с ИН на ФУ DT 786524 с ИН на ФП № 02786524. След извършване на контролната покупка органите по приходи са напуснали обекта. При тяхното връщане в магазина за облекло и след легитимацията им в 12:01 ч. продавач-консултанта е заприходил закупения артикул на стойност 50лв. От фискалното устройство е отпечатан КЛЕН за 21.03.2012г., от който е видно, че процесната продажба на стойност 50лв. е регистрирана чрез издаване на фискален бон от монтирано в обекта устройство. От съставен опис на парите в касата е установена наличност от 85 лв., а от дневния отчет от монтираното фискално устройство за 21.02.2021г. в размер на 50лв. Установена е положителна разлика в размер на 35лв. Прието е, че [фирма], ЕИК[ЕИК] попада в обхвата на лицата посочени в чл. 3, ал. 1 на Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, според който всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, което обаче не е направено едновременно при получаване на плащането след извършена покупка на стока, както повелява нормата на чл.25.ал.6 от Наредбата. За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка серия АА № 0454533/21.03.2021г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Срещу горепосочения П. в законоустановения срок са постъпили възражения от Е. Д.-управител на проверяваното дружество и от Е. М., продавач консултант в търговския обект. На 29.03.2021г. контролния орган съставил АУАН серия АН № F607257 от 29.03.2021г., връчен надлежно на управителя Е. Д. на същата дата. Срещу същия било подадено възражение от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Е. Д..

Въз основа на констатациите на приходния орган е издадена и процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1003-045433 от 02.04.2021г., от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" и чл.187, ал.1 от ЗДДС, е наложен ПАМ - запечатване на търговски обект – магазин за облекло, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В оспорената заповед е посочено, че издаването на ФКБ е нормативно установено задължение на субектите, стопанисващи търговски обекти и следва да бъде извършено едновременно с получаване на плащането. Неспазването на задължението на търговците, стопанисващи търговски обекти, за издаването на касова бележка е

нарушение, което винаги води до негативни последици за фиска, поради това, че не се отчитат приходи и така се стига до отклонение от данъчно облагане. Налагането на ПАМ е с цел да не се допускат в бъдеще нарушения от този вид. За извършване на тази промяна в организацията на дейността в конкретния обект е необходим определеният срок. Целта на определения срок е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане на вреда за фиска. Според посоченото в заповедта, срокът на запечатване е съизмерен с тежестта на извършеното деяние, с целената от законодателя превенция-преустановяване на лошата практика от нарушителя, както и с необходимото време за създаване на нормална организация на работата за отчитане на търговския оборот от дейността.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, с правен интерес, в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроцесуалните правила за издаването му, предвид представените по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП и Заповед № 3766/25.09.2019г. на изпълнителния директор на НАП. Описанието на извършеното нарушение е пълно и ясно, относимо към фактическия състав на мярката по чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС. Заповедта е издадена при спазване на общите процесуални правила на чл.35 и чл.36 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателствени средства. Не се констатира процесуални нарушения по издаването на заповедта, поради което и не е налице незаконосъобразност на това основание.

Не е спорно и се установява от приложените по административната преписка писмени доказателства, че търговецът е нарушил задължението по чл.118, ал.1 от ЗДДС да регистрира и отчете извършената продажба в обекта чрез издаване на фискална касова бележка от монтираното и въведено в експлоатация ФУ. Обектът е с характеристиките на търговски по дефиницията на §1, т.41 от ДР на ЗДДС. Продажбата е обективизирана в извършено от контролните органи плащане на цената на стоката, което плащане на продавач в обекта. Плащането задължава търговеца като лице по чл.3, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006г. да издаде фискална касова бележка от ФУ по реда на чл.25, ал.1, т.1 от Наредбата. Моментът на издаване на бележката съвпада с извършване на плащането, съгласно правилото на чл. 25, ал. 6 от Наредбата. Извършената продажба без издаден документ по реда на ЗДДС и Наредбата осъществява материално правните основания за налагане на ПАМ по чл.186, ал.1, т.1, б. “а“ от ЗДДС. В конкретния случай, от представените по делото фискален бон и дневен отчет от ФУ регистрирано и монтирано в търговския обект с дата 21.03.2012г. се установява, че контролната покупка извършена от контролните органи е регистрирана продажба чрез издаване на касов бон. В същото време обаче, при съпоставяне на часа на извършената контролна покупка- 11:55 ч. и този посочен във фискалния бон, а именно 12:01ч., регистриращ продажбата на артикул на стойност 50 лв. е видно, че същият е издаден едва след връщането и легитимацията на проверяващите в обекта. Това се доказва и от подписаният от управителя и от

продавач-консултанта без възражения П.. Същият е официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК вр. чл. 144 АПК и съдържанието му не е оспорено, съответно - опровергано. Констатациите в него се подкрепят от приложените писмени доказателства, като съдът приема последвалите интерпретации и възражения в обратната посока на жалбоподателя за неоснователни.

На следващо място, неоснователни са и доводите в жалбата относно приложението на чл. 187, ал.4 ЗДДС. Издаването на ПАМ, не е свързано с издаване на наказателно постановление, тъй като по силата на чл. 186 от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни се прилага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Т. е. материално правната разпоредба на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, не изисква като предпоставка за прилагането си да е налице стабилизирани административнонаказателен акт с който се установява административно нарушение и се налага съответното наказание. Нормата на чл. 187, ал. 4 ЗДДС предвижда прекратяване на мярката от органа, който я е наложил, при заплащане на наложената за нарушението глоба или имуществена санкция. Осъществяваната от съда проверка относно законосъобразността на ПАМ съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК се извършва към момента на налагането ѝ, в самостоятелно производство. Плащането на санкцията е свързано с административнонаказателното производство и изпълнението, а не с обжалването пред съда на ПАМ. В този смисъл е неоснователно възражението на дружеството жалбоподател за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неиздаване на НП, санкцията по което да бъде заплатена.

Съгласно разпоредбата на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект се налага за срок до 30 дни. В случая наложена на дружеството жалбоподател с оспорената заповед принудителна административна мярка - запечатване на търговски обект-и забрана за достъп до него, на основание чл. 186, ал. 1 от ЗДДС и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС, е за срок от 14 дни. Съдът приема, че при определяне на срока на наложената ПАМ, не е нарушен принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК - продължителността на налагането на мярката е в разумно съотношение на пропорционалност между охраняваните с прилагането на принудителна административна мярка обществени отношения, касаещи данъчното облагане и засегнатите интереси на дружеството. При определянето продължителността на срока на мярката решаващият административен орган е взел предвид от една страна тежестта на извършеното нарушение на реда и начина за издаване на фискални касови бонове за реализираните продажби, при съобразяване, че това нарушение има за последица неотчитане на продажби, което не позволява да се установи фактически реализирания оборот. Отчетени са местоположението и клиентопотока, както и вида и характера осъществяваната търговска дейност, обуславящи възможност за реализиране на търговски обороти, които биха могли да бъдат засегнати от посочените по-горе последици на констатираното нарушение във връзка с тяхното отчитане, както и описаните в справка обороти. Отчетена е и констатираната положителна разлика между фактическата наличност и разчетената касова наличност. Ето защо правилна, законосъобразна, съответна на целите по чл. 22 от ЗАНН и на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК е преценката на административния орган, че за осигуряване защитата на обществения интерес и спазването от задълженото лице на фискалната дисциплина и законосъобразното регистриране и отчитане на продажбите чрез фискално устройство в търговски обект, прилагането на

ограничението следва да бъде към средния размер за срок от 14 дни без да се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Доколкото едновременно със запечатването се забранява и достъпа да търговския обект, то очевидно с налагането на мерките не се цели преустановяване на нарушението по документиране на конкретната продажба или възстановяване на правомерното развитие на административното правоотношение, тъй като то предполага активно поведение на адресата на мерките в търговския обект - издаване на фискална бележка от регистрираното в обекта ФУ. Целите на ПАМ по чл. 22 ЗАНН за мерките по чл. 186, ал. 1 и чл. 187, ал. 1 ЗДДС е мислима само тази на превенцията - за предотвратяване на административни нарушения.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспореният акт е законосъобразен и правилен, а жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя следва да бъде възложено заплащането на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 37 от ЗПП.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Е. Д., със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. "Р. Д." № 4, ет.1, ап. 1, чрез адвокат В. И. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1003-045433 от 02.04.2021 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Е. Д., със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. "Р. Д." № 4, ет.1, ап. 1 да заплати на Националната агенция за приходите - С. сумата в размер от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: